

jeg har dog al Anledning til at troe, at det forholder sig saaledes, og hvis det er saa, kan jeg ikke rigtigt forstaae, hvorledes man siden er kommen til en forandret Beslutning, og hvorledes man nu er kommen til at indsee, at det er mere fornuftigt at lade Posterne kjøre omtrent $\frac{3}{8}$ Mil ved Siden af hinanden og først da at forene dem til een Post, der gaaer til Ringkjøbing. Denne Sag er ogsaa i en anden Henseende af en speciel Natur, idet Spørgsmaalet freiser ind paa det Administrative. Da man fornylig har haft en Sag under Behandling, hvorved der var Tale om at gribe til overordentlige Midler for at rette paa den administrative Styrelse, anseer jeg det for rigtig, hver Gang et specielt Spørgsmaal i saa Henseende kommer frem, da at søge at klare dette særlige Spørgsmaal saa godt, som man kan. Naar det nu tydeligt er sagt, og det er ikke blevet modtaget af Udvalgets Fleertal, at den ene af Posterne kjører et Stykke Vej til ingen Nytte, da seer jeg ikke, hvorfor Udvalgets Fleertal ikke vil tilraade Thinget at henvise Andragendet til Finantsministeren. Der kan maaskee være specielle Grunde dertil, men jeg kan kun tænke mig en eneste, nemlig den, at Finantsministeren i en Skrivelse til Finantsudvalget har sagt, at saaledes som Sagen nu er ordnet, er der en Besparelse nu imod tidligere. Dette er forsaavidt sandt, som man har erholdt Brevsamlingssted i Ulstjær Kro, og Postsamplingssted i Veilstrup Kro, uagtet disse to Kroer ligge omtrent $\frac{3}{8}$ Mil fra hinanden. Om det nu er nødvendigt at holde Brevsamlingssted i Ulstjær Kro, skal jeg overlade til det ærede Things Medlemmer at bedømme; men jeg troer, at det ligesaagodt kunde være i Veilstrup Kro, og forsaavidt Brevsamlingsstedet blev Veilstrup Kro og Posterne der stødte sammen, vilde der vistnok fremkomme en Besparelse for Statskassen; dette kan næppe betvivles. Der blev altsaa kun tilbage dette One, som vilde tale for at beholde den Ordning, der nu er fastslaaet, at det skulde være nødvendigt at bibeholde et Brevsamlingssted i Ulstjær Kro; men jeg kan ikke see, at der er nogen paatrængende Nødvendighed derfor, naar der ellers er Anledning til at lade Posterne forene sig der, hvor Veiene støde sammen. Det forekommer

mig, at man godt kunde lade Brevsamlingsstedet være paa det samme Sted, hvor Posterne og Veiene støde sammen. Forudsat at dette er rigtigt, vil der derved blive en ikke saa liden Besparelse for Statskassen derved. Postvæsenet har anbefalet Postassistenten paa det Sted, hvor Veiene støde sammen, og Sogneforstanderskabet har anbefalet det, og Postmesteren har anbefalet det; men siden man har faaet en ny Postinspecteur, have Anstuelserne fra Postvæsenets Side forandret sig, og jeg veed ikke, om dette ene og alene er Grunden til, at man er kommen til at tage en anden Beslutning, nemlig at henlægge Postforeningen til Ulstjær Kro, istedetfor at den før var i Veilstrup Kro. Jeg skal tillade mig at henstille dette Punkt til de ærede Medlemmers Overveelse, og naar Sagen kommer til den Behandling, skal jeg nærmere omtale det, naar jeg har hørt, hvad der er kommet frem i denne Sag.

Rimestad: Det Løste, som den høitæredede Minister for Kirke og Undervisning gav om, at det Andragende, der er omtalt her under Nr. 4, naar det kom ind til det af ham bestyrede Ministerium, skulde blive taget under Overveelse, var i alt Fald Noget. Jeg vil da blot haabe, at Ministeriets Overveelse af denne Sag og de Resultater, som derpaa maatte blive begrundede, maae være bedre end den Overveelse, Ministeriet hidtil har ladet denne Sag blive tildeel. Jeg troer ikke, det kan bestrides, — hvad ogsaa den ærede Minister kun gjorde et meget svagt Forsøg paa, — at denne Mand er bleven overordentligt haardt behandlet. Det kan gjerne være, at Theaterbestyrelsen har fundet sig foranlediget til at forsøge paa at skaffe sig en lille Besparelse, Theaterbestyrelsen har jo i denne Saison havt saa overordentlig store Udgifter, navnlig til alle disse mechaniske Midgardsorme, Fenrisulve, electriske Sole, electriske Støb osv., at der vistnok kan være Grund til at spare saameget som mulig; og om end denne Besparelse ikke var stor, var det dog altid noget, og det kunde vel ogsaa være rimeligt nok efter den Retning, som har været fremherskende, at man traf denne Besparelse paa en Skuespillers Bekostning, hvis Sag var det nationale Lytspil. Men hvad der ikke kan